

[Hølvog Petersen.]

folk i gang med dette arbejde, som har det som deres opgave at klarlægge disse komplicerede problemer.

Må jeg så understrege det, som jeg lægger megen vægt på, at det naturligvis ikke på nogen som helst måde kan være sådan, at en ekspertgruppe, forskergruppe, skal tage nogen stilling til problemerne. Ja vel, de kan give deres vurderinger — det kan vel ikke undgås, at man i en rapport vil komme med individuelle vurderinger — men det er naturligvis folketingset, der politisk skal tage stilling til, hvordan vi skal forholde os over for dette væsentlige problem, sådan som folketingset skal tage stilling til andre af de problemer, der vedrører befolkningens forhold indrepolitisk og udenrigs-politisk.

Diderichsen: Jeg vil også gerne takke udenrigsministeren, navnlig for fremhævelsen af, at det til syvende og sidst drejer sig om en politisk beslutning. Det er meget vigtigt at holde dette fast. Jo mere grund under fødderne, en sådan politisk beslutning vil have til sin tid i kraft af et forberedende arbejde, des sikrere grund hviler den jo på.

Hvad angår spørgsmålet om de forskellige former for oplysningsvirksomhed, er jeg af modsat mening af hr. Hølvog Petersen. Jeg er selv en slags forsker og også en slags historiker, og selv om mit felt kunne synes at ligge noget langt borte fra det militærhistoriske, så indgår der som bekendt i kirkehistorien også et betydeligt element af krigeriske begivenheder, og som forsker og historisk forsker må jeg sige, at jeg tror ikke så meget på, at man i en situation som denne just skal anlægge det forestående arbejde som et forskningsprogram. Ganske vist er sådanne forskninger udmærkede og overordentlig nyttige og lærerige, men det forekommer mig, at det, når det drejer sig om en sådan rådgivende og oplysende instans direkte over for folketingset, vil være bedre, som jeg begyndte med at sige, at stole på vore veloplyste embedsmænd og deres evne til at dissekere disse problemer og lægge dem frem, så de netop får den aktualitet, som de må have. Det er jo rigtigt, som udenrigsministeren sagde, at det drejer sig jo ikke om en blotlæggelse af alle disse vældige problemer, men det drejer sig om danske

sikkerhedsproblemer; det er danske synspunkter, det er vor sikkerhed, og derfor holder jeg stadig væk fast ved, at den rigtige form ville være embedsmandskommissionen.

Jeg vil blot dertil føje den bemærkning, at enhver form, som giver folketingset oplysninger på den mest passende måde, er mig naturligvis velkommen, men når vi ser på de erfaringer, som man gør, så er det jo ikke så forfærdelig meget, vi får af oplysningsmateriale, hvis ikke der er en bestemt instans, som ligefrem har til opgave at skaffe disse ting frem. Jeg ved ikke rigtig, men det kan udenrigsministeren måske oplyse mig om, hvordan man skal tænke sig sådan en løbende information fra ministeriets side om disse problemer, om det ikke af sig selv forsvinder i de mange andre ting, vi har med at gøre.

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Jeg må naturligvis erkende, at skal man kunne give en løbende orientering om udviklingsforløbet omkring NATO og vore sikkerhedspolitiske problemer, så kræver det, at der skal gennemføres et vist stykke arbejde. Vi havde lejlighed til forleden dag i markedsudvalget at drøfte problemerne omkring vor markedspolitik, og jeg måtte sige til udvalget, at intet ville jo være lettere for udenrigsministeriet end at dyngede en mængde dokumenter på udvalgets bord; men det hjælper jo ikke meget, for hvor mange udvalgsmedlemmer har tid til at læse alle disse mange dokumenter?

Det, det gælder om, er at få en bearbejdning af stoffet, og denne bearbejdning — det er jeg enig med hr. Diderichsen i — den foretages bedst, det er min virkelige opfattelse, af vore udenrigspolitiske trænede embedsmænd, og med al respekt for videnskabsmændene så tror jeg, der er tale om to forskellige opgaver. Det betyder ikke, at man ikke skal tage videnskabsmændene med i et fortløbende forskningsarbejde, men det betyder, at i den vejledning af folketingset, der skal ske i retning af at skaffe de afgørende oplysninger, når vi skal træffe den politiske beslutning, bliver det nu udenrigsministeriets og andre ministeriers veltrænede, velinformerede embedsmænd, der kan give os den største portion af oplysninger. Vi vil gøre det, og vi vil prøve efter bedste evne at gøre det, for jeg kan garantere folke-